

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci žalobce: **M. H. N.**, nar. ..., N. 1304/6, Ch., zastoupen: *Mgr. Petr Václavek, advokát, Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1*, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, IČ 00007064, Olšanská 2, 130 51 Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22.4.2016 č.j. CPR-8615-3/ČJ-2016-930310-V240

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalované, jímž bylo k odvolání žalobce změněno Krajského ředitelství Karlovarského kraje, odboru cizinecké policie ze dne 7.3.2016 č.j. KRPK-85261-73/ČJ-2015-190026-KV, kterým bylo podle § 119 odst. 1 písm. c) bod druhý zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, žalobci uloženo správní vyhoštění, když doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla z jednoho roku snížena na 6 měsíců.

Žalobce v žalobě namítal porušení § 3 správního řádu, kdy podle žalobce správní orgán zjistil okolnosti svědčící v neprospěch žalobce, nikoliv skutečnosti v jeho prospěch. Dále podle žalobce v rozporu s § 2 odst. 3 a 4 správního řádu správní orgány nedbaly na to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu, a aby byly šetřeny oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu dotýkala. Žalobce především namítal nesprávné posouzení odvolací námitky směřující proti neprovedení výsledku jeho matky, když podle žalobce záměrem výsledku bylo přispění ke zjištění skutkového stavu ve smyslu § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, především pro kvalitní posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce. Žalobce poukázal i na porušení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle něhož „rozhodnutí o správním vyhoštění nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“ Z tohoto ustanovení podle žalobce je zřejmé, že správní orgán I. stupně není nucen automaticky při naplnění skutkové podstaty rozhodnout o uložení správního vyhoštění. Právní úprava dává správnímu orgánu možnost správního uvážení a dokonce povinnost rozhodnout jinak, než uložení vyhoštění. Podle žalobce nelze kategoricky uzavřít, že aplikace ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců na jeho případ není možná, neboť v důsledku snížení délky vyhoštění na 6 měsíců žalovaným dojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Podle žalobce žalovaná nedostatečně posoudila odvolací námitku, kterou žalobce argumentoval potřebou zůstat na území ČR do rozhodnutí Krajského soudu v Plzni o jeho žalobě v pobytové věci. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.8.2011 č.j. 5 As 73/2011-100, podle něhož „byť je stěžovatel v tomto řízení zastoupen advokátem, nelze přehlédnout, že k právu na spravedlivý proces náleží i právo účastníka vystupovat v řízení osobně, být v kontaktu se svým zástupcem atd. Jen stěží lze předpokládat, že cizinec má předejít případné nenahraditelné újmě tím, že bude vědomě porušovat zákony nelegálním pobytem na území ČR a vystavovat se tak riziku, že mu bude uděleno správní vyhoštění, s nímž je navíc vždy spojen zákaz pobytu v ČR na dobu určitou.“ Dále žalobce namítal nedostatečné vypořádání se s odvolacími námitkami proti nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobce. Právě pro nepřezkoumatelnost rozhodnutí z hlediska přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života bylo první rozhodnutí správního orgánu I. stupně k odvolání zrušeno. Podle žalobce nové rozhodnutí správního orgánu I. stupně rovněž dostatečně nereflektovalo otázku přiměřenosti. Žalovaná snížila dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území států EU z jednoho roku na 6 měsíců. Toto snížení z logiky věci podle žalobce předpokládá shledání určitých nesprávností prvoinstančního rozhodnutí. Žalovaná však žádné pochybení ve vztahu k přiměřenosti rozhodnutí neshledala, na druhé straně se nejspíš přeci jen prvostupňové rozhodnutí jevílo nepřiměřeným, a tak délku vyhoštění snížila na 6 měsíců. Dle žalobce je napadené rozhodnutí proto pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné. Zejména žalobce poukázal na zcela zjevnou nepřiměřenost uloženého vyhoštění vzhledem k zanedbatelné společenské nebezpečnosti jeho protiprávního jednání, když po pouhých třech dnech neoprávněného pobytu, který lze ospravedlnit právem na spravedlivý proces v rámci řízení žaloby v pobytové věci, rodinným a soukromým vazbám na území, dlouhodobému pobytu žalobce na území, jakož i nesporné snaze nastatou pobytovou situaci neodkladně řešit dobrovolným dostavením se na služebnu správního orgánu I. stupně, je zřejmé, že rozhodnutí správního vyhoštění je vzhledem k dopadu do soukromého a rodinného života ve světle kritérií § 174a zákona o pobytu cizinců nepřiměřené.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě navrhla zamítnutí žaloby a plně odkázala na napadené rozhodnutí.

V replice žalobce poukázal na skutečnost, že dne 28.7.2016 nabyl právní moci rozsudek Krajského soudu v Plzni č.j. 30A 97/2015-56 datovaný 29.6.2016, jímž bylo zrušeno rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ve věci zrušení trvalého pobytu žalobce. Dle žalobce je tak zřejmé, že v jeho věci nedošlo k neoprávněnému pobytu.

Součástí správního spisu je úřední záznam ze 7.10.2015, podle něhož se v tento den žalobce se svým zástupcem dostavil na cizineckou policii v Karlových Varech, kde vysvětlil, že mu skončila platnost výjezdního příkazu 3.10.2015, a že byla podána žaloba proti rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu spolu se žádostí o přiznání odkladného účinku, ale soud odkladný účinek cizinci nepřiznal, a tak je v současné době žalobce na území bez platného víza. Právnímu zástupci bylo známo, že je tedy důvod pro zahájení správního řízení o vyhoštění. Správní orgán téhož dne zahájil správní řízení, opatřil stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, závazné stanovisko k možnosti vycestování do zemí původu. Následně se žalobce vyjádřil k podkladům řízení dne 10.11.2015 a poprvé ve věci rozhodl správní orgán I. stupně, avšak jeho rozhodnutí bylo zrušeno, a to rozhodnutím žalované ze dne 18.1.2016. Věc byla vrácena k novému projednání, přičemž žalovaná sdělovala, že je povinností správního orgánu uvést konkrétní úvahy vedoucí ke stanovení délky správního vyhoštění a řádně zjistit skutkový stav ohledně otázky soukromého a rodinného života účastníka řízení. Podle úředního záznamu ze dne 26.1.2016 byla provedena pobytová kontrola u žalobce na adrese jeho bydliště v Ch., N. 6, majitel bytu pan N. V. B. uváděl, že žalobce a jeho matka paní N. T.D., mají v tomto bytě zajištěné ubytování. Byl proveden účastnický výslech žalobce dne 29.2.2016. Žalobce zde uváděl, že se cítí zdravý, že jeho matka zde pobývá na základě dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny. V současné době je však jeho matka ve Vietnamu, kdy odletěla asi před měsícem a vrátila se 23.3.2016. Odletěla sama a pobývala u své sestry. Jde o dům, kde bydlela matka žalobce, než se nastěhovala do České republiky, tam teď bydlí její sestra, je to tedy místo jejího trvalého bydliště. Rovněž otec žalobce je ve Vietnamu, avšak nestýkají se. Žalobce, když byl ve Vietnamu, bydlel v bytě, který patří jeho matce. Byt je jinak volný. Žalobce výslovně uvedl, že by zde ve Vietnamu mohl pobývat. Když je jeho matka mimo Českou republiku, bydlí žalobce v Ch. Ve Vietnamu má jednu ze sester, která žije v jiném městě. Má svoji vlastní rodinu a žalobce je s ní v kontaktu po telefonu. Druhá sestra žalobce bydlí v Kraslicích. Žalobce k důvodům, které by mu bránily ve vycestování z území, uváděl, že ve Vietnamu nemá vzdělání ani stálé zaměstnání, jeho matka je stará a potřebuje pomoc. V České republice žije dlouho a nemohl by získat ve Vietnamu práci. Nyní uváděl, že pracuje pro svoji tetu. Prodává zboží a řídí auto. Uváděl, že je u tety zaměstnaný, a to již od propuštění z vězení. Nicméně toto platilo pouze po dobu, dokud měl kartu o pobytu, tedy asi měsíc po propuštění. Když obdržel v červenci rozhodnutí, musel kartu odevzdat. Po propuštění z vězení nejprve odletěl do Vietnamu v roce 2015 na jaře a bydlel v bytě, který patří jeho matce. Dostal od své matky peníze, za které ve Vietnamu žil, asi 20.000 až 30.000 Kč. Podle hraničních razítek odlet do Vietnamu byl 15.12.2014 a přilet do České republiky 14.4.2015. Na území ČR nemá také žádné vzdělání. Za posledních 15 let byl ve Vietnamu asi 3x nebo 4x, přičemž byl i v domě své tety ve Vietnamu, kde je nyní jeho matka. Na dotaz, jak často létá jeho matka do

Vietnamu, uváděl, že tam byla před rokem, neví kolikrát přesně. Bylo aktualizováno správním orgánem I. stupně závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince, datováno 1.3.2016, se závěrem, že vycestování je možné.

Rozhodnutím ze dne 7.3.2016 správní orgán I. stupně znovu rozhodl o uložení správního vyhoštění, a to na dobu jednoho roku. Své rozhodnutí odůvodnil tak, že žalobce sám neuváděl žádný důvod – nezná žádný důvod, který by mu bránil v návratu do země původu. Jako důvod, který by mu bránil ve vycestování, uvedl, že tam nemá nikoho. Otcí je víc než 60 a matce více než 50. Pokud mu bude uloženo správní vyhoštění, tak ale vycestuje. Dopustil se jen jednoho trestného činu a za dobré chování ho pustili dřív. Správní orgán k důvodům, které by mohly bránit žalobci ve vycestování, uváděl, že žalobce se již v minulosti dopustil jednání, které mělo dopad na jeho soukromý a rodinný život. Přesněji byl odsouzen k trestu – dopustil se jednání, za které byl odsouzen k trestu odnětí svobody na 30 měsíců, a společný život žalobce s matkou, protože s otcem již společnou domácnost nesdílel, byl nakonec na více než 20 měsíců přerušen. U nás se trestného jednání dopustil vědomě a musel si být vědom, že případné prokázání tohoto trestného jednání bude mít dopad na jeho rodinný a soukromý život, tedy možné odsouzení k trestu odnětí svobody. I přesto se tohoto jednání dopouštěl, riskoval tedy možnost pobývat společně se svojí rodinou. Z toho lze podle správního orgánu dovodit, že páčání trestné činnosti a porušování právních předpisů bylo pro cizince důležitější než společné soužití s matkou či otcem. Krajský soud v Praze cizinci za trestnou činnost neuložil správní vyhoštění s tím, že zde žije 12 let, má tu trvalý pobyt a má zde na území České republiky celou rodinu. Cizinec však podle správního orgánu vědomě opětovně porušil právní předpisy, tedy pobýval na území České republiky neoprávněně. Cizinec nebral v úvahu, že již jednou bylo od správního vyhoštění upuštěno a opět nerespektoval zákonné předpisy. Muselo mu být zřejmé, že jeho nezákonné jednání bude mít v případě odhalení opět dopad na jeho soukromý a rodinný život. Jednání cizince tak lze podle správního orgánu považovat za nerespektování zákonných předpisů. Je ve veřejném zájmu, aby byly plané normy dodržovány a aby se na území České republiky zdržovali pouze cizinci, kteří je dodržují. Žalobcovo jednání se však jeví jako jednání úmyslně právní normy nedodržovat. Bylo mu zrušeno povolení k trvalému pobytu, tedy jeden z důvodů, pro který mu nebylo uděleno Krajským soudem v Praze správní vyhoštění jako trest. Správní orgán dále vzal také v úvahu, že otec i matka žalobce jsou vietnamskými státními příslušníky a na území České republiky nepobývají na základě mezinárodní ochrany, nýbrž na základě povolení k pobytu v režimu zákona o pobytu cizinců. Pokud by se na tom shodli, nic jim nebrání vycestovat do země původu, nehledě na to, že žalobce již ve Vietnamu pobýval. Ve věci navržené důkazů výpovědí matky a strýce žalobce a jeho sestry, správní orgán uvedl, že není vázán návrhy účastníků řízení na provedení důkazů. Zejména neprovede důkazy, které jsou nadbytečné nebo prokazují již známé skutečnosti. Správní orgán tak odkázal na protokol ze dne 19.10.2015, ve kterém cizinec poprvé vypovídal a uváděl, že matka, sestra a strýc žijí na území České republiky a matku uváděl jako překážku pro vycestování. Podle správního orgánu je cizinec plnoletá úředně schopná osoba, která není z důvodů zdravotních odkázána na matku, sestru ani strýce. Matka je pracující osoba, která není z finančních důvodů odkázána na cizince. Je zde vdaná. Sestra je plnoletá osoba, která žije s vlastní rodinou. S žalobcem ani nesdílí společnou domácnost a není finančně na žalobce vázána. Strýc má na území České republiky manželku a dítě a též není finančně odkázán na žalobce. Přesněji žalobce není zaměstnán a finančně mu pomáhá jeho matka, nikoliv on jí. Správní orgán dále

odkázal na pobytové kontroly, při nichž byl zastižen pouze strýc žalobce. Zvonek, poštovní schránka ani dveře od bytu nebyly označeny jménem žalobce ani jeho matky. Správní orgán je toho názoru, že provádění navržených svědeckých výpovědí by bylo v rozporu se zásadou hospodárnosti, protože jsou mu výše udané skutečnosti známy a cizinec neuvedl žádnou skutečnost odůvodňující provedení výslechu těchto osob. Zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě bylo Krajským soudem v Plzni usnesením sp.zn. 30A 97/2015 odůvodněno tím, že rozhodnutí o zrušení pobytového oprávnění je vykonatelné a žalobce tak nemá právo legálního pobytu a musí v určené lhůtě opustit území České republiky. Zároveň nemá možnost podat žádost o povolení k pobytu na území. Žalobce však lhůtu pro opuštění území České republiky nerespektoval. Mezi zájem státu patří podle správního orgánu ochrana společnosti před kriminalitou a dalším protiprávními jevy, tudíž fakt, aby se platné právní normy dodržovaly, resp. aby se na území České republiky zdržovali pouze cizinci, kteří právní normy dodržují. Správní orgán dále znovu poukázal na další pobytovou kontrolu žalobce dne 26.1.2016, kde byl žalobce zastižen a jeho matka byla ve Vietnamu, tedy na adrese Ch., N. 6. Dále byla provedena pobytová kontrola na adrese Ch., P. 23, kde byla zastižena sestra žalobce a její dcera. Správní orgán dále poukázal na rozsudek Krajského soudu v Praze sp.zn. 13To 385/2013, kde je uvedeno, že odvolací soud u žalobce neuložil trest vyhoštění původně uložený prvostupňovým soudem, když odvolací soud od uložení tohoto trestu upustil. Ve věci zjišťování stavu rodinných vazeb a pobytu ve Vietnamu správní orgán dále uváděl, že žalobce má v zemi původu ve Vietnamu možnost bydlet v bytě, jehož majitelkou je jeho matka. Zde cizinec bydlel sám bez matky a zdržoval se zde dokonce od 15.12.2014 do 14.4.2015. Tento byt je ve stejném městě jako byt mladší sestry jeho matky, resp. byt, kde se zdržuje i matka žalobce, která je ve Vietnamu. Z toho podle správního orgánu vyplývá, že žalobce má zajištěné ubytování ve Vietnamu. To žalobce potvrdil i ve výslechu ze dne 29.2.2016, když uvedl, že by v bytě své matky ve Vietnamu mohl přebývat. Žalobce má ve Vietnamu také sestru, se kterou je v kontaktu. Kromě tety, kterou navštívil během své poslední návštěvy ve Vietnamu, žije zde ve Vietnamu také otec žalobce, o kterém sice neví, kde bydlí, ale občas ho dříve žalobce telefonicky kontaktoval. Ve Vietnamu žije i starší matčina sestra, se kterou má žalobce, jak uváděl, normální vztah. Žalobce žije 15 let v České republice, nikdo mu nebránil studovat nebo získat jinou odbornou kvalifikaci. Skutečnost, že nemá žádné odborné vzdělání, je pouze jeho soukromá záležitost a dobrovolná volba. Žalobce také uváděl, že při poslední čtyřměsíční návštěvě ve Vietnamu žil z finančních prostředků své matky. Z toho vyplývá, že skutečnost, že nemá odbornou kvalifikaci k získání zaměstnání ve Vietnamu, nebránila v tom, aby tam mohl po nějakou dobu žít. Nehledě na to, že na území České republiky byl rovněž bez odborné kvalifikace a vzdělání a nezaměstnaný. Tudíž je z toho dovodil správní orgán předpoklad, že má stejné možnosti i ve Vietnamu. K dalším důvodům bránícím žalobci ve vycestování správní orgán uváděl, že uváděný vysoký věk matky není překážkou vycestování. Žalobcova matka není nijak závislá na žalobcově pomoci, a tudíž toto nelze považovat za zásadní důvod bránící ve vycestování. Nehledě na to, že na území České republiky žije manžel matky žalobce a jiní příbuzní, dcera matky žalobce, takže v případě vycestování žalobce nebude jeho matka na území České republiky sama. V návrhu zástupce žalobce ve věci výslechu matky žalobce, správní orgán uvedl, že není vázán návrhy účastníků řízení na provedení důkazů, zejména neprovede nadbytečné důkazy, nebo ty, které již prokazují známé skutečnosti. Matka žalobce je v současné době mimo ČR, je ve Vietnamu. V rámci řízení bylo prokázáno, že žalobce může pobývat ve Vietnamu i bez přítomnosti své matky a naopak matka v České republice bez jeho přítomnosti. Žalobcův

zdravotní stav je dle jeho vlastního vyjádření dobrý. Správní orgán dále poukázal na to, že žalobce žije na území České republiky již od roku 2001, přesto nemluví českým jazykem a správní řízení muselo být celé vedené za přítomnosti tlumočníka do jazyka vietnamského. Na území České republiky je nyní nezaměstnaný. Je svobodný, bezdětný, nemá na území České republiky žádný vztah obdobný vztahu manželskému. Má zde rodinné příslušníky, kteří jsou Vietnamské státní příslušnosti. Jsou to buď plnoleté osoby, nebo děti zaopatřené svými rodiči. Matka žalobce má povolen pouze dlouhodobý pobyt a trvalý má stále hlášen ve Vietnamu. Z toho vyplývá, že pokud bude matka chtít, může společně se žalobcem vycestovat nebo ho navštěvovat. Žalobce má ve Vietnamu zajištěné i ubytování a jiné příbuzné. Cizinci bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu z důvodu pravomocného odsouzení soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu. Žalobce v prvním pohovoru ze dne 19.10.2015 zprvu uváděl, že mu v návratu do země původu nebrání žádné důvody, a pokud bude muset, tak vycestuje. Správní orgán poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 10Ca 330/2006-89 z 20.2.2007 publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod číslem 1230/2007 Sb., podle něhož "přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života cizince podle § 119 odst. 5, tedy současného § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., je rozhodnutí o správním vyhoštění cizince pouze tehdy, je-li jím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku či zdraví a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života. Vždy je třeba zvažovat závažnost spáchaného deliktu či jiného rizika, které žalobce pro chráněný veřejný zájem představuje ve vztahu k jeho osobním a rodinným vazbám v ČR." Podle správního orgánu zabránění neoprávněného pobytu cizinců na území České republiky je legitimním cílem, který lze podřadit pod ochranu veřejné bezpečnosti dle článku 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, na straně druhé je třeba konkrétně zvažovat, zda intenzita zásahu do soukromého a rodinného života je přiměřená významu veřejného zájmu, pro jehož ochranu je k tomuto přistoupeno. Správní vyhoštění bude podle správního orgánu jistě zásahem do soukromého života žalobce, avšak nepůjde o zásah nepřiměřený. Vzhledem k potvrzenému neoprávněnému pobytu žalobce s přihlédnutím k závažnosti, povaze a jeho protiprávnímu jednání v průběhu jeho pobytu zde v ČR, čímž výhradně sám ohrozil svůj soukromý a rodinný život na území České republiky, nebude podle správního orgánu I. stupně tímto rozhodnutím nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života. Žalobce podle správního orgánu jednal v rozporu s obecným zájmem státu, kdy se dopustil vědomě porušování právních předpisů, když nerespektoval rozhodnutí správních orgánů České republiky a porušoval tak pobytový režim zde. Dále správní orgán poukázal na Nález Ústavního soudu sp.zn. pléna ÚS 23/2011, podle něhož žádné z práv zakotvených v Listině základních lidských práv a svobod nezakládá nárok cizinců na pobyt na území České republiky, takové právo je dáno pouze občanům České republiky, po vstupu České republiky do Evropské unie, též jejím občanům. V další části se správní orgán I. stupně zabýval otázkou – uvedenou také v žalobě jako žalobní námitku – tedy posuzováním doby, která byla uložena, pokud jde o délku uloženého správního vyhoštění. Správní orgán vycházel z délky neoprávněného pobytu cizince, ze závažnosti jeho protiprávního jednání, pod nímž je spatřováno hrubé porušení pobytového režimu cizinců v ČR. Dále z toho, že se nejedná o první porušení právních předpisů v ČR. Vzhledem k tomu, že žalobce zde páchal závažnou trestnou činnost, za niž byl odsouzen, a následně porušil pobytový režim cizinců, má správní orgán za to, že cizinec nemá zájem dodržovat právní normy České republiky. Bylo přihlédnuto i k tomu, že žalobce učinil kroky k legalizaci pobytu v ČR, když se sám dne

7.10.2015 dostavil na cizineckou policii. Vyslovené správní vyhoštění považuje tedy za přiměřené a nezbytné z důvodu ochrany veřejného pořádku a práva. Správní orgán I. stupně poukázal na to, že lze stanovit vyhoštění až na 3 roky. Tedy byla stanovena tato doba v nižším stupni zákonem stanovené hranice.

Žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí zmírnila prvostupňové rozhodnutí pouze ohledně délky vyhoštění tedy z 1 roku na 6 měsíců. Žalovaná zopakovala skutečnosti v daném případě zjištěné, tedy že žádný z rodinných příslušníků v ČR není finančně vázán na žalobce, a žalobce tak zde nemá relevantní ekonomické a rodinné vztahy, které by vyžadovaly jeho trvalou přítomnost v ČR. Rovněž rodinným příslušníkům žalobce jako Vietnamským státním příslušníkům nic nebrání v tom, aby se s žalobcem nadále stýkali v zemi původu. Dále je tedy zřejmé, že žalobce má v domovské zemi zajištěné ubytování a rodinné zázemí, které mu může poskytnout pomoc v souvislosti s jeho návratem do vlasti a začleněním se do tamní společnosti. V ČR byl nezaměstnaný a finančně ho podporovala matka, tedy jí nic nebrání, aby ho nadále podporovala v jeho domovském státě. Z výpovědi žalobce ani nevyplývá, že by v ČR navázal takové společenské a kulturní vazby, které by znamenaly nepřiměřený zásah do jeho života. Námitku, že je zcela přivyklý zdejšímu způsobu života, žalovaná odmítala jako obecně koncipovanou, z níž nepřiměřenost dovodit nelze. Přátelské vztahy, které zde žalobce navázal, nejsou až takového charakteru dle žalovaného, že by nebylo možné podat správní vyhoštění. Žalovaná poukázala na to, že není třeba v daném případě prokazovat zavinění cizince, poukázala na judikaturu, např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.7.2010 č.j. 9As 5/2010-74. Bylo znovu konstatováno, že správní vyhoštění bylo uděleno podle § 119 odst. 1 písm. c) bod druhý zákona o pobytu cizinců, kdy žalobce pobýval v České republice od 4.10.2015 do 7.10.2015 bez platného oprávnění k pobytu. Dále bylo odkázáno na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 9As 142/2012-21, podle něhož zásah do soukromého a rodinného života cizince způsobený jeho vyhoštěním musí mít určitou intenzitu, aby představoval porušení práv garantovaných článkem 8 Evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Byly zde zdůrazněny jeho rodinné vztahy v ČR. Pokud jde o odůvodnění změny z 1 roku na 6 měsíců, žalovaná zohlednila zejména tu skutečnost, že se žalobce sám a dobrovolně dostavil na cizineckou policii k řešení svého pobytu. Dále bylo přihlédnuto k délce jeho nelegálního pobytu v ČR a i k tomu, že v ČR pobývá část jeho rodiny. Na druhé straně nebylo možné přehlédnout tu skutečnost, že žalobce věděl, že pokud bude v ČR pobývat bez oprávnění k pobytu, bude zde v rozporu se zákonem o pobytu cizinců, a přesto nerespektoval lhůtu k opuštění České republiky, a naplnil tak ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod druhý zákona o pobytu cizinců. Závěrem má žalovaná za to, že v případě cizince vzhledem ke zjištěným skutečnostem převažuje zájem státu na dodržování a na ochraně právních předpisů před ochranou soukromého a rodinného života žalobce, kdy s ohledem na změnu délky vyhoštění na 6 měsíců nepovažuje vydání prvostupňového rozhodnutí a uložení správního zajištění za nepřiměřené.

Soud neshledal žalobní námitky důvodnými.

Soud se neztotožnil s tvrzením žaloby, že v důsledku nedostatečně zjištěného skutkového stavu bylo postupováno v rozporu § 3 správního řádu a § 50 odst. 3 správního řádu k otázce přiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce. Soud připomíná, že první rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve věci bylo žalovanou právě

pro tento důvod zrušeno a současně bylo uloženo prvostupňovému orgánu doplňování řízení, v důsledku čehož správní orgán prvního stupně provedl poměrně rozsáhlé dokazování v této věci, a to jak prostřednictvím pobytových kontrol, tak i dvojím výsledkem žalobce. Soukromé (vzdělanostní, bytové a výdělečné) i rodinné poměry žalobce v ČR, stejně jako v zemi původu, byly téměř vyčerpávajícím způsobem zjištěny. Bylo přihlédnuto i ke skutečnostem svědčícím ve prospěch žalobce, kdy na základě nich právě, tj. z výše uvedených důvodů jako je doba nelegálního pobytu v ČR, celková doba pobytu v ČR, rodinné vztahy v ČR, žalovaná snížila dobu vyhoštění.

Bylo prokázáno, že žalobce v ČR finančně podporuje matka, která na něm naopak není nijak závislá. Má zde svého manžela a je (na rozdíl od žalobce) výdělečně činná. Žalobce je dospělou osobou, je bezdětný a nemá zde osoby, které by byly na něm závislé výživou, a může žít i ve státě svého původu, kde nadto již pobýval a má k dispozici byt své matky. Bylo prokázáno, že žalobce po propuštění z výkonu trestu poměrně dlouhou dobu cca. čtyř měsíců v tomto bytě ve Vietnamu bydlel. Také žalobce udržuje i v zemi původu vztahy příbuznými, kteří mu tam zůstali (teta, sestra). Rovněž žalobcova matka, na kterou se žalobce odkazuje, v době správního řízení pobývala ve Vietnamu, tudíž žalobci nic nebrání, aby tam spolu pobývali. Není tedy zjištěn žádný důvod, proč by nemohl soukromý život žalobce pokračovat dále v jeho zemi původu.

Pokud jde o neprovedený výsledek matky žalobce, soud se ztotožnil se správními orgány v tom, že s ohledem na dostatečné skutkové zjištění poměrů žalobce by byl výsledek jeho matky nadbytečným. Nad rámec toho soud připomíná, že žalobcova matka právě v době správního řízení s žalobcem měla být ve Vietnamu.

Soud provedl i rozsudek zdejšího soudu ve věci 30A 97/2015 k situaci, která zde nastala, a dospěl k závěru, že v dané věci bylo namíste postupovat v souladu s § 75 ods. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), tedy že rozhodující je skutkový a právní stav v době vydání napadeného rozhodnutí. Správní orgány obou stupňů v daném případě vycházely evidentně ze skutkového zjištění, že žalobce pobýval v ČR neoprávněně v době, kdy zde neměl povolen žádný pobyt. O tomto není ani není ani sporu. Ke zrušení rozhodnutí o trvalém pobytu došlo pouze pro vady řízení, které měly spočívat v potřebě provést další důkazy k otázce poměrů žalobce, zejména výsledek žalobce (tj. dokazování skutečnosti, které byly zjišťovány i v předmětném řízení, v dané věci dostatečným způsobem). V žádném případě z rozsudku krajského soudu sp. zn. 30 A 97/2015 nevyplývá, že nutně bylo rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu nezákonné, ani jak bude v novém řízení rozhodováno. Správní orgány znovu mohou rozhodnout stejným způsobem poté, co se budou řídit právním názorem vyšších instancí. Dle názoru soudu lze v dané věci poukázat na právní větu z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24.9.2015 č.j. 10As 87/2014-65 (dostupný na www.nssoud.cz), podle něhož "k rozsudku vydanému v trestním řízení až po nabytí právní moci rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, správní soud přihlíží pouze tehdy, tvrdí-li žalobce, že soud v trestním řízení vyslovil závěry, které zpochybňují zákonnost posouzení (zřejmě propuštění - pozn. soudu) služebního funkcionáře". Krajský soud má za to, že z tohoto judikátu vyplývá, že k nové skutečnosti - rozsudku je namíste přihlédnout pouze tehdy, pokud tvrdí žalobce, že v trestním řízení byly

vysloveny závěry zpochybňující přímo zákonnost propuštění služebního funkcionáře. V daném případě obdobná souvislost dána není. Jak již bylo zdůrazněno, došlo pouze ke zrušení rozhodnutí z důvodu potřeby doplnění řízení.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaná, která měla ve věci plný úspěch. Žalované však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 5. srpna 2016

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková